

[Diderichsen.]

befordring af gamle og svage til kirkens gudstjenester i store, vidtstrakte sogne, til dækning af de stigende udgifter ved udgivelsen af kirkeblade, indkaldelse af fremmede talere til særlige gudstjenester osv. Det er af vigtighed, forekommer det mig, at det meget stærkt betones i disse cirkulærer, at sådanne sammenkomster skal finde sted i kirken, og at de formål, hvortil disse beløb bevilges, skal godkendes fra alle sider i menighedsrådet og af præsten eller præsterne.

Det forekommer mig, når vi betragter disse ting, at det afgørende synspunkt også her må være det folkekirkelige, sognekirkelige synspunkt. Det er meget vigtigt, forekommer det mig, at beløb af denne art, som faktisk stammer fra ligningen, og som alle derfor er med til at betale, anvendes til sådanne opgaver, som i snævraste forstand kan kaldes sognekirkelige. Derfor bifalder jeg også ganske den nugældende ordning, hvorefter sådanne beløb ikke må anvendes til frivillige eller specielle kirkelige arbejdsformer.

Dette synspunkt bør efter min mening fastholdes ikke blot som noget midlertidigt på grund af uenighed i de forskellige interesserede kirkelige kredse. Jeg regner for øvrigt med, at denne uenighed vil blive ved at bestå, så også af den grund vil der sikkert ikke, i hvert fald ikke i den nærmeste fremtid, være grund til at ændre dette grundsynspunkt; det berører ganske simpelt en principiel opfattelse af, hvad der er folkekirkeligt, og hvad der er kirkelige opgaver under den nugældende folkekirkelige ordning. Derfor vil jeg meget gerne understrege og bede ministeren om at tænke på, at det er vigtigt, at denne lovgivning i det store og hele også ud fra principielle synspunkter bevarer den form, den har i øjeblikket.

Man kan naturligvis diskutere beløbenes størrelse, og der er sikkert også, som en enkelt ordfører var inde på, meget forskellige behov for disse rådighedsbeløb. Der er sikkert mange landsogne, hvor beløbene ganske simpelt ikke bliver brugt; til gengæld er der i de store og voksende bysogne og i udviklingsområderne, om jeg så må sige, stærkt behov for disse rådighedsbeløb. Jeg ved ikke, om det måske var muligt på

en eller anden måde at differentiere det og fastlægge nøjere retningslinjer for, at der kunne gives større rådighedsbeløb, hvor der var brug for det, og til gengæld måske mindre andre steder.

Kirkeministeren (Orla Møller): Jeg har med stor glæde noteret mig den enstemmige tilslutning til lovforslaget om ændringer i lov om menighedsråd. Det er kun nogle ganske få bemærkninger, jeg gerne vil have lov til at gøre.

For det første tror jeg, det er helt rigtigt, hvad flere af de ærede ordførere har sagt, at menighedsrådene vil vide at forvalte det rådighedsbeløb, der er tale om, med fornuft og skønsomhed. Jeg tror også, det er rigtigt, hvad ligeledes flere ordførere har været inde på, at den forandring, der sker i forbindelse med kirkekomiteernes placering, er rigtig.

Både hr. Skov Thulesen og hr. Vestergaard Poulsen var inde på, at man i et udvalg nærmere kunne drøfte, hvilke beføjelser man vil lægge over til de nye menighedsråd. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at selve sagen på kirkebyggeriets område er — for at bruge et fremmedord — temmelig kompleks, for i visse situationer starter en kirkekomité kirkebyggeriet, og i andre tilfælde er det menighedsrådet på stedet, der starter, hvorfor det egentlig også er menighedsrådet som sådant, der kører hele løbet. Derfor tror jeg, det vil være rigtigt at fastholde den formulering, lovforslaget har, nemlig at kirkeministeren i de enkelte tilfælde kan finde frem til en ordning, hvorefter man kan ordne de ting, der skal klares.

Til hr. Morten Lange vil jeg gerne sige, at jeg i princippet er enig med ham om realia, men vel nok ud fra en noget anden begrundelse end den, hr. Morten Lange lagde for dagen. Jeg tror ikke, at man just af beskedenhedshensyn behøver at lægge kirkebygningerne langs jorden her i landet; men jeg er helt enig i, at det ville være urimeligt at forsøge på at bygge store, monumentale katedraler for ad den vej at vidne om kirkens tro — så i realia kan vi nok enes om en ordning.

Jeg tror også, det er rigtigt at sige til hr. Diderichsen, at den principielle holdning, han gav udtryk for, vel i nogen måde